

Теодора.

Ох, знаю я сину, чого він тебе так ненавидить!

Омелян.

(Живо). Чогож, мамо? Я-ж йому нічого злого не зробив. Я-ж йому тільки добра бажаю! Він-жеж мій рідний брат.

Теодора.

Він лютий на тебе через Стефанію. Лютий за то, що Стефанія тебе любить, а не його.

Омелян.

(Сміється). Ха, ха, ха! От дивний хлопчисько! Дівка його не хоче, а він за то злий на мене! Хібаж я тому винен, що Стефанія його не хоче?

Теодора.

Він, бач, думас, що колиб не ти, то вона-б його любила.

Омелян.

Але-ж, мамо! Вона його ніколи не любила би, бо він легкодух! Він не хоче ніколи кінчити. Він тільки гри на біржі пильнує, а вона таких не любить! Ні, мамо! Вона його ніколи не буде любити! Нині я думаю піти та поговорити з нею. Думаю попросити її о руку. Може і заручини зробимо.